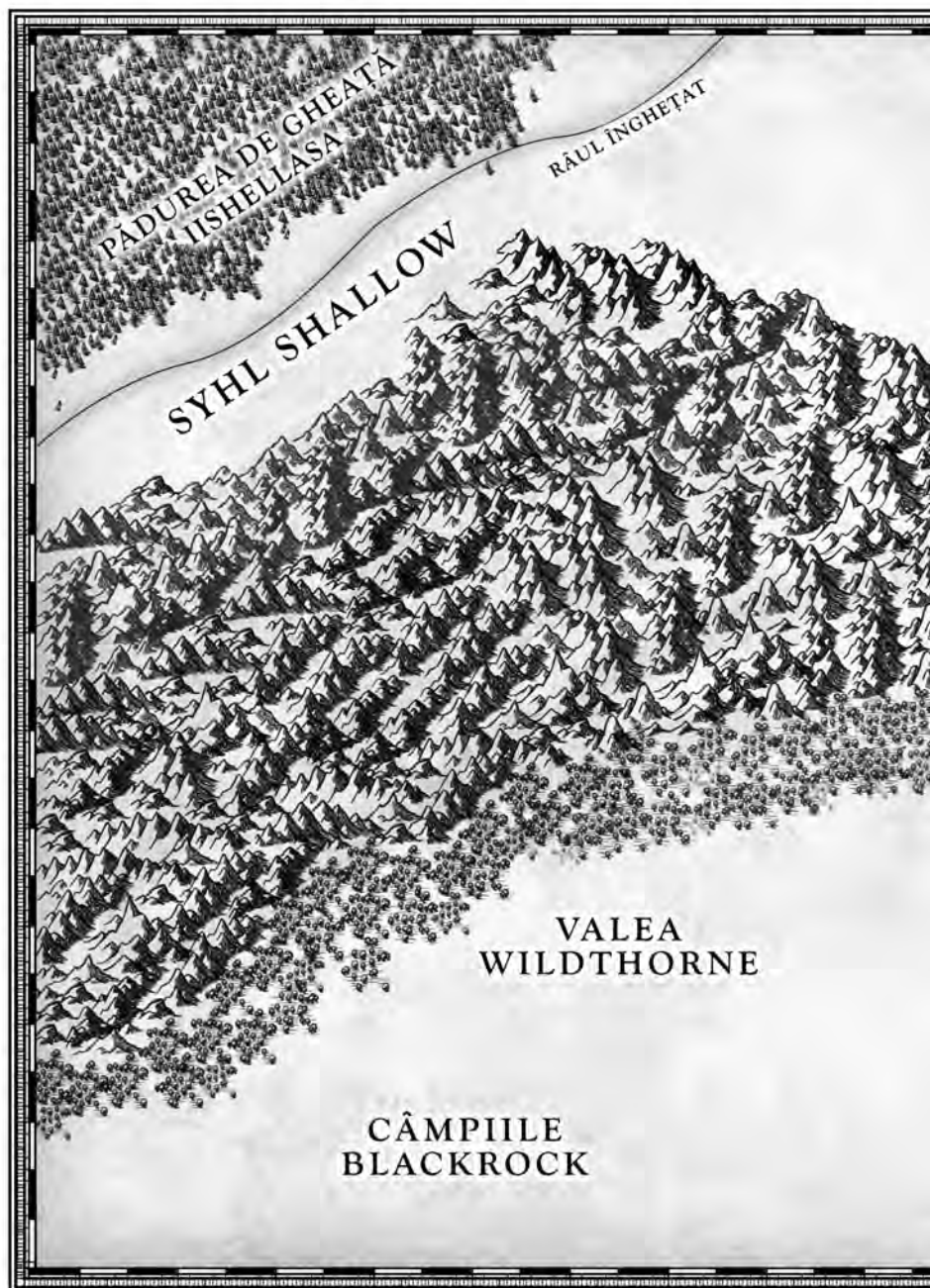




EMBERFALL

COLINELE
NORDULUI

VALEA VALKINS

◆ FORTĂREȚA
HUTCHINS

◆ CASTELUL
IRONROSE

◆ HANUL
„LA MISTREȚUL
STRĂMB”

◆ PORTUL
SILVERMOON

◆ PUNCTUL
COBALT

GOLFUL
CASTELLAN

GOLFUL RUSHING

OCEANUL



CAPITOLUL UNU



R H E N

AM SÂNGE PE SUB UNGHII. MĂ-NTREB CÂȚI DINTRE OAMENI mi-am ucis de data asta.

Îmi bag mâinile în butoiul de lângă grajduri. Apa rece ca gheața îmi ustură pielea, dar sângele tot nu se curăță. N-ar trebui să mă sinchisesc pentru că oricum totul o să dispară într-o oră, dar urăsc treaba asta. Sângele. Faptul că nu știu.

Undeva în spatele meu, copitele răsună pe caldarâm, urmate de zdrăngănitul căpăstrului unui cal.

Nu e nevoie să mă uit. Comandantul străjerilor mei mă-nsoțește întotdeauna de la distanță până când transformarea e completă.

Comandantul străjerilor. De parcă lui Grey i-ar mai fi rămas oameni cărora să le dea ordine.

De parcă n-ar fi dobândit titlul din oficiu.

Îmi scutur apa de pe mâini și mă întorc. Grey stă la câțiva metri în spate, ținând frâiele lui Ironheart¹, cel mai rapid cal din grajduri. Animalul respiră greoi, pieptul și coastele fiindu-i umede de transpirație în ciuda răcorii de dimineață.

¹ Inimă de fier (n. tr.).

De când suntem prinși aici, Grey nu încetează niciodată să mă surprindă cu înfățișarea lui. Pare la fel de tânăr ca în ziua în care a câștigat o poziție în Garda Regală de elită, cu părul brunet cam nepieptănat și chipul fără riduri. Uniforma încă-i vine bine, toate cataramele și curelele fiind perfect aranjate, toate armele lucind în semiîntuneric.

Cândva, în privire i se vedea un licăr de înflăcărare, o scânteie dornică de aventură, de provocări.

Licărul acela s-a stins demult – e singura trăsătură a înfățișării sale pe care blestemul nu i-o redă niciodată.

Mă-ntreb dacă faptul că eu arăt tot la fel îl uimește și pe el.

— Câți? îl întreb.

— Niciunul. Toți oamenii tăi sunt în siguranță de data asta.

„De data asta.” Ar trebui să mă simt ușurat, dar nu mă simt. Destul de curând, oamenii mei o să fie din nou în pericol.

— Și fata?

— A dispărut. Ca de fiecare dată.

Îmi privesc iarăși mâinile pătate de sânge și simt în piept o apăsare cunoscută. Mă întorc la butoi și-mi scufund mâinile în apa care-i atât de rece, încât mai că îmi taie răsuflarea.

— Sunt plin de sânge, comandante.

Un strop de furie îmi șerpuiește prin piept.

— Am ucis *ceva*.

De parcă ar simți pericolul, calul său calcă apăsător și joacă la capătul frâielor, iar Grey întinde o mână ca să-l liniștească.

Cândva, un grăjdar s-ar fi grăbit să-i ia calul, mai ales auzindu-mi tonul. Cândva, era un castel plin de curteni, istorici și sfetnici care ar fi plătit să audă niscaiva bârfe despre prințul Rhen, moștenitorul tronului din Emberfall.

Cândva, exista o familie regală care s-ar fi arătat nemulțumită de poznele mele.

Acum, am rămas doar Grey și cu mine.

— Am lăsat o dâră de sânge de om pe cărarea ce iese din pădure, spune el, neafectat de furia mea, căci e obișnuit cu asta. Calul a alergat cât l-au ținut puterile, până te-ai năpustit asupra unei turme de căprioare în cea mai sudică parte a terenurilor tale. Nu ne-am apropiat de sate.

Așa se explică starea armăsarului. În seara asta, am călătorit până departe.

— Iau eu calul. Soarele o să răsară-n curând.

Grey îmi înmânează frâiele. Această ultimă oră e mereu cea mai grea. Plină de regrete din cauza noului meu eșec. Ca întotdeauna, nu vreau decât să pun mai repede capăt situației.

— Ai vreo preferință, stăpâne?

La început, eram destul de frivol încât să spun „da”, specificând că voiam blonde sau brunete, cu șani mari sau picioare lungi ori subțiri în talie. Le dădeam să bea vin și le făceam curte și, când nu mă iubeau, găseam cu ușurință alta. Prima dată, blestemul mi se păruse un joc.

„Găsește-mi una pe placul tău, Grey”, spuneam râzând, ca și când căutatul femeilor pentru prințul său ar fi fost un privilegiu.

Apoi mă transformam, iar monstrul făcea ravagii prin castel, lăsând în urmă o baie de sânge.

Când începea un nou anotimp, nu mai aveam familie și nici slujitori. Nu-mi mai rămăseseră decât șase străjeri, dintre care doi erau grav răniți.

În al treilea anotimp, mai aveam doar unul.

Grey încă așteaptă un răspuns. Îi întâlnesc privirea.

— Nu, comandante. Nu contează.

Oftez și mă-ndrept cu armăsarul spre grajduri, dar apoi mă opresc și mă întorc.

— Sângele cui a lăsat urma?

Grey ridică un braț și-și suflecă mâneca. Din rana lăsată de un cuțit cu lamă lungă, sângele stacojiu încă i se mai scurge lent pe mână.

I-aș porunci să și-o bandajeze, însă rana se va vindeca într-o oră, la răsăritul soarelui.

Tot așa cum vor dispărea și sângele de pe mâinile mele și sudoarea de pe coastele calului. Razele soarelui de toamnă timpurie vor încălzi caldarâmul, iar răsuflarea mea nu va mai scoate aburi în aerul dimineții.

Fata se va face nevăzută, iar anotimpul va începe din nou.

Voi împlini optsprezece ani.

Pentru a 327-a oară.

CAPITOLUL DOI



H A R P E R

F RIGUL DIN WASHINGTON DC E ATÂT DE NECRUȚĂTOR, C-AR trebui să fie ilegal.

Îmi ridic gluga hanoracului, dar materialul este destul de jerpelit și nu prea-mi este de folos. Urăsc să fiu afară și să stau de șase, dar fratele meu e cel care trage ponoasele în cazul ăsta, așa că încerc să nu mă plâng.

Undeva pe stradă, un bărbat strigă și răsună un claxon. M-abțin să nu mă-nfior și m-ascund și mai adânc în umbre. Succesc între degete levierul vechi și ruginit de fier pentru pneuri pe care l-am găsit mai devreme, dar oricine ar fi fost pare departe.

O privire la cronometrul de pe telefonul lui Jake îmi spune că mai are treisprezece minute la dispoziție. Treisprezece minute, după care o să fie gata, iar noi o să putem să ne cumpărăm o ceașcă de cafea.

Nu prea avem bani de cheltuit, dar Jake simte mereu nevoia să se liniștească și spune că băutura asta, cafeaua, îl ajută. Pe mine mă agită atât de mult, încât nu pot să dorm, ceea ce înseamnă că abia pe la patru dimineața reușesc să pun capul pe pernă și din această cauză nu mai ajung la școală. Am lipsit atâtea zile

în clasa a XII-a, că probabil nici nu mai contează. Cu siguranță n-am prieteni care să-mi ducă dorul.

Așa că, de obicei, Jake și cu mine luăm loc într-un separeu din colțul restaurantului deschis non-stop, iar cana îi tremură în mâini preț de câteva minute. Apoi, îmi povestește ce a fost nevoit să facă. Niciodată ceva bun.

„A trebuit să-l ameninț că-i rup brațul. I l-am sucit la spate. Cred că aproape i l-am dislocat. Copiii lui erau de față. A fost îngrozitor!”

„A trebuit să-i dau un pumn. I-am spus c-am să-l lovesc până am să-i scot un dinte. A găsit foarte repede banii.”

„Tipul ăsta era muzician. L-am amenințat că-i strivesc un deget!”

Nu vreau să aud cum îi tapează de bani. Fratele meu e înalt și la fel de bine făcut ca un fundaș, dar mereu a fost prietenos, blând la vorbă și binevoitor. După ce mama s-a îmbolnăvit și tata s-a implicat în afaceri cu Lawrence și oamenii lui, Jake a avut grijă de mine, lăsându-mă să dorm în camera lui și furișându-ne amândoi afară din casă, după înghețată. Asta se-ntâmpla când tata încă mai era prin preajmă, când el era cel amenințat de „recuperatorii” lui Lawrence, bărbați care veneau la ușa noastră ca să recupereze banii împrumutați de tata.

Acum, tata nu mai este, iar Jake o face pe „recuperatorul” doar pentru ca ei să ne lase în pace.

Vina mă macină. Dacă aș fi numai eu, nu l-aș lăsa să o facă.

Dar nu sunt numai eu. Mai e și mama.

Jake crede că ar putea face mai mult pentru Lawrence. Să tragă de timp. Dar asta chiar ar însemna *să facă* lucrurile pe care doar amenință să le facă. Ar însemna să-i rănească într-adevăr pe oameni.

L-ar distruge. Deja îmi dau seama cum până și chestia asta îl schimbă. Uneori, îmi doresc doar să-și bea cafeaua în liniște.

I-am zis asta o dată și s-a înfuriat. „Ți se pare greu să *auzi* treburile astea? Eu trebuie să le fac!” Mi-a vorbit gătuț și încordat și

aproape a cedat nervos. „Ești norocoasă, Harper! Ești norocoasă că trebuie doar *să le auzi!*”

Mda. Mă simt supernorocoasă.

Dar apoi, m-am simțit egoistă, pentru că are dreptate. Nu mă mișc repede, și nici nu sunt puternică. Statul la pândă e singurul mod în care mă lasă să-l ajut. Așa că acum, când trebuie să vorbească despre așa-zisele atrocități, îmi țin gura. Nu pot să mă bat, dar pot să ascult.

Mă uit la telefon. Douăsprezece minute. Dacă se termină timpul, înseamnă că totul a decurs prost, iar eu trebui să fug. Să o scot pe mama din casă și să ne ascundem.

S-a mai întâmplat să ne mai rămână trei minute. Două minute. Dar apare întotdeauna, respirând greoi și, uneori, stropit de sânge.

Încă nu-mi fac griji.

Sucind vechiul levier de fier în mână, desprind rugina cu vârfurile degetelor. Nu mai e mult până la răsăritul soarelui, dar probabil că până atunci am să fiu prea înghețată ca să-l mai observ.

Un râset feminin delicat se aude în apropiere, iar eu trag cu ochiul din prag. Două persoane stau la colț, chiar la marginea ceroului de lumină pe care o împrăstie felinarul stradal. Părul fetei strălucește ca într-o reclamă la șampoane, unduindu-se când ea se clatină ușor. Toate barurile s-au închis la trei dimineața, dar e clar că tipa nu s-a oprit. Uitându-mă la fusta ei extrem de scurtă și la jacheta de denim, mi se pare că hanoracul meu e o canadiană.

Bărbatul e îmbrăcat mai adecvat, cu haine închise la culoare și un palton lung. Încerc să-mi dau seama dacă e un polițist care prinde o prostituată în flagrant sau un necunoscut care încearcă să se aleagă cu o întâlnire, când tipul întoarce capul. Mă ascund după ușă.

Râsetul îi răsună din nou pe stradă. Ori tipul e foarte amuzant, ori fata asta e beată criță.

Un icnet amuțește râsetul. Ca și când cineva ar fi scos ceva din priză.

Îmi țin respirația. Liniștea se așterne brusc, e absolută.

Nu pot risca să arunc o privire.

Nu pot risca să *nu* o arunc o privire.

Jake și-ar ieși din minți. Am un singur lucru de făcut. Mi-l imaginez cum urlă: „Nu te implica, Harper! Ești deja vulnerabilă!”

Are dreptate, dar paralizia cerebrală nu mi-a stârpit curiozitatea. Arunc o privire din spatele ușii.

Blonda s-a prăbușit în brațele bărbatului ca o marionetă, cu capul într-o parte. Cu un braț în spatele genunchilor ei, el se tot uită în stânga și-n dreapta pe stradă.

Jake ar înnebuni dacă ar suna la poliție. Nu e ca și când ce face *el* este legal. Dacă ar veni poliția, Jake ar da de belea. Și eu. Și mama.

Mă tot holbez la părul blond și ondulat, la brațul moale care atinge pământul. Ar putea fi un traficant. Ea ar putea fi moartă – sau pe moarte. Nu pot să stau *cu mâinile-n sân*.

Îmi scot tenișii, ca nu cumva să fac vreun zgomot când îmi târâi piciorul stâng și neputincios pe asfalt. Când vreau, pot să mă mișc repede, dar mi-e greu s-o fac în liniște. Înaintează în grabă și ridic bara.

El se întoarce în ultima clipă, fapt care probabil îi salvează viața. În loc să-l nimeresc în cap, îl pocnesc în umăr. Individul geme și se împleticește înainte. Fata cade lată pe trotuar.

Ridic bara ca să-l lovesc din nou, dar bărbatul reacționează mai repede decât mă așteptam. Îmi parează lovitura și mă lovește-n piept cu cotul, agățându-mi glezna cu a lui. Cad înainte să-mi dau seama. Trupul mi se izbește de beton.

Deodată, e lângă mine, aproape deasupra mea. Încep să lovesc. Nu-i ajung la cap, dar îi dau una peste coapsă. Apoi, în coaste.

După ce-mi prinde încheietura, îmi trânteste brațul de asfalt. Scâncesc și mă desprind de el sucindu-mă, dar mi se pare